

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROMANCE

SHADOWS OF DESIRE

E.B. FOX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ARZUNUN GÖLGELERİ

E.B. FOX

Copyright © 2024 by E.B. Fox Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

BÖLÜM 1

Tçeri girdiğimde kulübün kalbi karanlık bir şekilde atıyor, zümrüt rengi elbisem loş ışıkların altında parıldıyor. Duman kıvrılıyor kivraniyor cesetler, onların yüzler maskeler . ecstasy ve umutsuzluk. Jenna'nın tanıdık kahkahasını duymak için kalabalığı tarıyorum - ne de o yüzden buradayım - ama bakışlarım gölgelerin arasında gizlenen bir figüre takılıyor, ve duraklıyorum.

Bir adam, uzun boylu ve heybetli, gözleri karanlığı delip geçerek benimkilere kilitleniyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Onda ne bilmiyorum ama gözlerimi kaçırıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Onun varlığı beni bir pervane gibi kendine çekiyor. Eğlenen kalabalığın arasından geçerek yaklaşıyorum. Hava yoğunlaşıyor, söylenmemiş günahlarla dolu.

Koluma bir el dokundu. İrkilerek döndüm.

"Alana," diye bağılıyor Jenna, "başardın!" Ben gizemli yabancıyı ararken onun sözleri donuk bir uğultuya dönüşüyor. Gitti. Bir hayalet gibi kayboldu.

Bir gülümseme yapıştırıyorum. "Doğum günün kutlu olsun," diyorum ama aklım delici mavi gözlere ve tehlikeye kayıyor.

Gece ilerler. İçkiler akar. Kahkahalar yankılanıyor. Yine de boş hissediyorum, her karanlık köşeyi arıyorum.

Sonra orada, yanımda şekil verilmiş bir duman gibi beliriyor.

"Kaybolmuş görünüyorsun," diye mırıldanıyor, sesi kadife ve kırık cam gibi. "Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Kalbim küt küt atıyor. "Seni tanımıyorum," diyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı.

Hayalet gibi bir gülümseme. "Marcus Blackwood. Ve sen de Alana Carter'sın, reklamcı harika çocuk."

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ev ödevini yapmışsın."

"İlginç insanları tanımayı kendime iş edinmişimdir." İşaret ediyor Barmen. "Hanımefendi için cin tonik. Bana da temiz viski." Bir kaşımı kaldırdım. "Küstahça."

"Yanılıyor muyum?"

İçkiler geldi. Bir yudum alıyorum, cin dilimde keskinleşiyor. "Şanslı tahmin."

Gözleri eğlenceyle ve daha karanlık bir şeyle parlıyor. "Ben şansa inanmam."

"Neye inanıyorsunuz Bay Blackwood?"

"Lütfen bana Marcus de." Daha yakına eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Fırsatlar önüme çıktığında onları değerlendirmeye inanırım."

İçimden bir heyecan geçiyor, eşit derecede heyecan ve uyarı.

Uzaklaşmalıyım. Bunun yerine, kendimi onun yörüngesinin daha da derinlerine çekilmiş buluyorum. "Peki bu gece hangi fırsatı değerlendiriyorsun?" Soruyorum, sesim kısık.

Gülümsemesi bıçak . "Bunu ."

Onun manyetik çekimine kapılarak eğildim. "Peki bu özenle hazırlanmış dış görünüşün altında ne yatıyor Marcus?"

Gözleri kararıyor, bir fırtına kopuyor. "İblisleri bilmesen daha iyi, Alana."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ama başka tarafa bakamıyorum. "Hepimizin gölgeleri var," diye fısıldıyorum.

"Bazıları diğerlerinden daha karanlık." Parmakları benimkileri okşuyor, elektrik kıvılcımları çakıyor. "Sessiz saatlerde seni ne rahatsız ediyor?"

Görüntüler yanıp sönüyor; kıyı uçurumları, parçalanmış hayaller, yaşanmamış bir hayat. Sertçe yutkunuyorum. "Pişmanlıklar. yollar."

"Ah," diye başını sallıyor, gözlerinde anlayış. "Bilinmeyenin siren çağrısı."

"Ya sen?" Kalbim hızla çarparak bastırıyorum. "Marcus Blackwood'u geceleri uyanık tutan nedir?"

Çenesi gerilir. "Gücün bedeli. Geri dönüşü olmayan seçimlerin ağırlığı."

Aramızdaki hava ağırlaşıyor, şarj oluyor. Korkmam gerekirdi ama onun yerine sarhoş oldum.

Marcus'un bakışları jilet gibi keskinleşir. "Benden uzak durmalısın, Alana. Ben iyi bir adam değilim."

"İyi bir adam aramıyorum," diye nefes alıyorum, kendimi şaşırtarak.

Bileğimi kavırıyor, nazik ama sert. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"O zaman göster bana," diye meydan okuyorum, nabzım dokunuşunun altında gümbürdüyor.

Marcus'un gözleri açlık ve acıya benzer bir şeyle parlıyor. "Ne dilediğine dikkat et," diye uyarıyor, sesi sert. "Geri dönüşü yok."

Titriyorum, korkudan değil, beklentiden. Marcus'un varlığı beni tüketirken kulübün nabız gibi atan ritmi donuk bir kükremeye dönüşüyor. Uyarısı zihnimde yankılanıyor ama ona kulak vermeyi kendime yediremiyorum.

"Hiçbir zaman tedbirli biri olmadım," diye mırıldanıyorum, daha yakına eğilerek. Kolonyasının kokusu -koyu ve baharatlı- beni sarıyor.

Marcus'un dudakları bir gülümseme hayaleti gibi titriyor. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. "Geç oldu. Sizi eve bırakmama izin verin."

Kalbim küt küt atıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Kalabalığın içinden geçiyoruz, eli sırtımda, bana rehberlik ediyor. Dışarı serin gece havası kızarmış tenime çarpıyor. Marcus beni şık siyah bir arabaya götürüp kapıyı açıyor.

Arabayı sürerken şehrin ışıkları puslu bir parıltıya dönüşüyor. Sessizlik aramızda uzanıyor, elektrikli ve gergin. Keskin ve gölgeli profiline bakışlar atıyorum.

"Ateşle oynuyorsun Alana," diyor Marcus yumuşak bir sesle, gözlerini yola dikmiş.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Belki de yanmak istiyorumdur."

Parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşıyor. Kırmızı ışıktaki duruyoruz ve bana dönüyor, bakışları yakıcı. Görünmez bir güç tarafından ona doğru çekildiğimi hissediyorum.

"Ne istediğin hiçbir fikrin yok," diye nefes alıyor, sesi alçak ve tehlikeli.

"O zaman beni aydınlat," diye meydan okuyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Işık yeşile döner. Marcus hızlanıyor, motor mırıldanıyor. Kaçınılmaz bir şeye doğru hızla gidiyoruz ve ben bunu durduracak güçte değilim.

Araba yavaşlayarak binanın önünde durdu. Sessizlik çöküyor, ağır ve beklenti dolu. Marcus'a dönüyorum, nefesim kesiliyor.

Beni izlemeye başlamıştı bile, mavi gözleri zorlukla dizginlenen arzuyla kararmıştı.

"Bu benim," diye fısıldıyorum, ama gitmek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

Marcus'un eli , parmakları yanağımı okşuyor. "Alana," diye mırıldanıyor, adım dudaklarında bir dua ve bir uyarı.

Dokunuşuna doğru eğildim, nabzım hızlandı. "Evet?"

Akıcı bir hareketle beni kendine çekti. Dudaklarımız buluşuyor ve dünya yok oluyor. Öpücük kavurucu, çaresiz, ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir açlıkla dolu. Parmakları saçlarıma dolanırken, benimkiler gömleğini kavırıyor ve kendimi ona bağlıyor.

Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştım, arzuyla başım dönüyordu. Marcus alnını benimkine yaslıyor, nefesi kesik kesik.

"Yapmamalıyız," diyor ama kolları bana daha sıkı sarılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onun sarhoş edici sıcaklığında kayboluyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir kere başladım mı, bir daha duramam," diye homurdanıyor Marcus, sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

Gözlerimi açıp bakışlarıyla buluşuyorum ve kendi özlemimin oraya yansıdığını görüyorum. "O zaman durma," diye nefes alıyorum ve kaderlerimizi bir öpücükle daha mühürlüyorum.

Marcus geri çekiliyor, gözleri zorlukla kontrol edilebilen bir arzuyla parlıyor. "Alana," diye uyarıyor, sesi sert. "Ne istediğinin farkında değilsin."

"O zaman göster bana," diye meydan okuyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Akıcı bir hareketle beni kucağına çekti, elleriyle kalçalarımı kavradı. Dudakları benimkilere çarpıyor, aç ve talepkâr. Nefesim kesiliyor ve o da bundan faydalanarak öpücüğü derinleştiriyor.

"Ateşle oynuyorsun," diye mırıldanıyor boynuma karşı, yakıcı öpücükler bırakarak. "Seni yok edeceğim."

Sözleri içimde bir heyecan yaratıyor. Daha fazlasını arzulayarak ona doğru eğildim. "Söz mü?" Nefes alıyorum.

Marcus'un gözleri kararır. "Oh, söz veriyorum." Elleri vücudumda dolaşıyor ve arkalarında ısı izleri bırakıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok."

titriyorum, dokunuşunun sarhoş edici hissinde kayboluyorum. Dışarıdaki dünya Marcus, onun sarhoş edici kokusu ve aramızda oluşan cehennemden başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor.

Marcus'un elleri kalçalarımı kavırıyor, beni kendine doğru çekerken parmakları yumuşak etime giriyor. Sertliğinin pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum ve boğazından alçak bir inilti çıkararak aşağı doğru bastırıyorum.

"Siktir, Alana," diye homurdanıyor, kulak mememi ısırtıyor. "Geri dönmek için son şansın."

"Hayır, bunu istiyorum," diye soluyorum, arzum içimde birikiyor. Tanrım, bunu istiyor muyum? Bunu hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Bir anda yolcu koltuğunu yatırdı, üzerimde gezinirken beni arkaya yatırdı. Darmadağınık halime bakarken gözleri ilkel bir açlıkla parlıyor - elbisem yukarı kalkmış, saçlarım dağılmış, dudaklarım öpücüklerinden şişmiş.

Marcus bir elini kalçamda gezdirerek, "Sen lanet olası bir hayalsin," diye homurdanıyor. "Seni diğer tüm erkekler için *mahvedeceğim*."

Parmakları dantel külotuma değiyor ve ben daha fazlasını isteyerek kalçalarımı oynatıyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sesi içimde titreşiyor.

"Çok istekli," diye alay ediyor, bir parmağını giyinik yarığım boyunca sürükleyerek. "Bunların hepsi benim için mi, bebek kız?"

"Evet," diye inliyorum, dokunuşunun altında kıvranıyorum. "Lütfen, Marcus..."

"Lütfen ne?" diye soruyor, klitorisime bastırarak. "Kelimelerini kullan, Alana. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Gurura lanet olsun, kendimi tutamayacak kadar ileri gittim. "Beni becermene ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, eline sürtünerek. "Seni içimde istiyorum. Beni senin yap."

Marcus'un gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor ve sonra külotumu yırtıyor, narin dantel sabırsız ellerinin altında parçalanıyor. Soğuk hava ısınmış bedenime çarpıyor ve ben çığlık atarak koltuktan kalkıyorum.

"Şu haline bak, şimdiden benim için çok ıslaksın," diye takdirle homurdanıyor, bir parmağını kaygan kıvrımlarımda gezdiriyor. "Damlatıyorsun, bebek kız."

Ben cevap veremeden iki parmağını içime sokup tam kıvrırıyor. Ani dolgunluk karşısında neredeyse çığlık atacaktım, onun etrafında kenetlendim.

Marcus parmaklarını pompalayarak, "İşte bu," diye ikna ediyor. "Sana verdiğimi al. Kahretsin, çok darsın. Bu tatlı amcığın sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İğrenç sözleri sadece uyarılmamı artırıyor ve kalçalarımı onun itişlerini karşılamak için sallıyorum, artan baskıyı kovalıyorum. Marcus'un başparmağı klitorisimi buluyor ve yıldızları görmeme neden olan acımasız daireler çiziyor.

"Çok yaklaştım," diye soluyorum, uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Durma, lütfen..."

"Benim için gel, Alana," diye emrediyor, parmaklarını derinlemesine kıvrarak. "Elimi ıslat. Bırak beni."

Onun izni benim felaketim oldu. Bir çılgınlıkla paramparça oluyorum, duvarlarım parmaklarının etrafında çılgınca çırpınırken, coşku dalgaları üzerime çöküyor. Marcus, ben onun altında titreyen, miyavlayan bir karmaşa olana kadar zevkimi çekerek beni çalıştırıyor.

Ben yükseklerden aşağı süzülürken, parmaklarını çekip dudaklarına götürüyor. Dili dışarı fırlıyor, özümü yalayıp yutuyor ve takdirle inliyor. "Lezzetli," diye gürlüyor, gözleri şehvetle parlıyor. "Ama seninle işim bitmedi."

Marcus tek bir yumuşak hareketle zorlanan ereksiyonunu serbest bırakıyor ve gördüğüm manzara karşısında ağzım kuruyor. Uzun ve kalın, şişmiş kafası şimdiden prekum ile ağılıyor. Dudaklarımı bilinçsizce yalıyorum, aniden onu tatmak için çaresiz kalıyorum.

Marcus sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi parmaklarını saçlarıma dolayarak beni ileri doğru yönlendiriyor. "Aç ağzını bebeğim," diye yalvarıyor, sikini dudaklarıma değdiriyor. "İhtiyacın olanı al."

Dudaklarımı hevesle aralıyorum ve kısık bir iniltiyle ağzımın ıslak sıcaklığına kayıyor. Dilimin üzerindeki ağırlığı enfes ve yanaklarımı çukurlaştırarak sertçe emiyorum. Marcus zevkle tıslıyor, saçlarımı sıkıca kavıyor.

"Siktir, aynen böyle," diye övüyor kalçalarını sallayarak. "Ağzın benim sikim için yaratılmış."

Cesaretleterek çenemi gevşetiyorum ve onu daha derine alıyorum. Uzunluğu boğazımın arkasına çarpıyor ve hafifçe öğürüyorum, ancak rahatsızlık sadece uyarılmamı arttırıyor. Onun uzunluğuna uyum sağlamak için mücadele ederken gözlerimin köşelerine yaşlar batıyor, ama durmuyorum, hepsini almaya kararlıyım.

"Şu haline bak, açgözlü küçük sürtük gibi sikimde boğuluyorsun," diye homurdanıyor Marcus, sığ bir şekilde iterek. "Bunu seviyorsun, değil mi? Benim zevkim için kullanılmak?"

Karşılık olarak sadece inleyebiliyorum, titreşimler ağzımın içinde seğirmesine neden oluyor. Kendi ihtiyacım yeniden artıyor, klitorisim başımın her sallanışında zonkluyor. Bir elimi bacaklarımın arasına sokuyorum, sürtünme için çaresizim.

Marcus fark eder, karanlık bir şekilde kıkırdar. "Sikimi emerek mi boşalıyorsun, bebek kız? Hadi o zaman, kendine dokun. Ben senin güzel yüzünü sikerken sen de kendini boşalt."

İzin verildi, klitorisimde öfkeli daireler çiziyorum, başka bir zirveye doğru savruluyorum. Üstümde, Marcus'un hamleleri düzensizleşiyor, nefes alış veriş zorlaşıyor.

"Yaklaştım," diye uyarıyor, sesi gergin. "Nerede istiyorsun?"

Nefes nefese, iffetsiz bir patlamayla onu çekiyorum. "Yüzüme," diye yalvarıyorum utanmadan, umursamayacak kadar ileri gitmişim. "Beni işaretle. Beni senin yap."

"Siktir, Alana," diye hırlıyor Marcus, sikini öfkeyle yumrukluyor. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalıyor ve yüzümü tohumunun kalın ipleriyle boyuyor. Tenime sıcak bir şekilde sıçraması beni uçurumun kenarına getiriyor ve Marcus'un adı dudaklarımda kırık bir dua olarak kendi salınımım sarsılıyor.

Nefes nefese koltuğa yığılıyorum, vücudum hala artçı şoklarla titriyor. Marcus tepemde beliriyor, gözleri memnuniyetle kararmış bir şekilde yaptığı işi inceliyor. Daha önceki sertliğini yalanlayan bir nezaketle, başparmağını yanağımda gezdirerek özünden bir damla topluyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve çakıllı. "Zampara ve güzel. Döllerimi bir onur nişanı gibi taşıyorsun."

Sözleriyle ürperiyorum, tok halime rağmen yeni bir arzu dalgası kabarıyor. Bu adamda ne var böyle? Beni korkutması gereken bir yoğunlukla onu *arzuluyorum*.

Marcus kendini toparlıyor, kıyafetlerini pratikten gelen bir kolaylıkla düzeltiyor. Bunu başka kadınlarla yaptığını düşününce içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor ama hemen bastırıyorum. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok, böyle duygulara hakkım yok.

Marcus düşüncelerimi sezmiş gibi eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Merak etme bebeğim," diye fısıldıyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. "İstediğim tek kişi sensin. Beni bu şekilde alabilecek tek kişi."

Başımı çeviriyorum, dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakalıyorum. Ağzımın içinde inliyor, öpücüğü derinleştirip beni tüketirken elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Marcus alnını benimkine yaslıyor, gözleri kapalı.

Sonunda Marcus geri çekiliyor, maskesi tekrar yerine oturuyor. "Gitmelisin," diyor, sesi dikkatle nötr. "Ben karar vermeden önce

seni bütün gece burada tutacağım."

Sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Titreyen ellerimle elbisemi düzeltiyor, kendimi şık göstermeye çalışıyorum. Marcus beni izliyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı var.

"Hoşça kal Alana," diye mırıldanıyor ben kapının koluna uzanırken.

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum, içimi bir panik dalgası kesiyor. "Seni tekrar göreceğiz miyim?"

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Artık benimsin ufaklık."

Yüzündeki ifadeye bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kapı kapanıyor ama daireme girerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Ben içeri girene kadar gitmiyor.

Ancak içerideyken aklım başıma geliyor ve ondan uzak durmam için yaptığı uyarıya kulak verip vermediğimi merak ediyorum.

BÖLÜM 2

T Geçmişimin gölgeleri etrafımda duman gibi kıvrılıyor, ışığı boğuyor. Aynadaki yansımama bakıyorum ama Marcus'un delici mavi gözleri bana . Bakışları beni rahatsız ediyor, bir hayalet gibi.

Şeytan çıkaramazsın.

"Kafamın içinden çık," diye fısıldıyorum, lavaboyu tutarken parmaklarım titriyor.

Ama anılar sel gibi akıyor. Sesi, alçak ve tehlikeli. Ellerimiz birbirine değdiğinde oluşan elektrik. Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana bakışı.

Düşünceleri uzaklaştırmak için yüzüme soğuk su çarpıyorum. İşe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor.

Telefonum çalıyor. Bir haber uyarısı. Çaresizce dikkatimi dağıtmak için elime alıyorum.

Başlık nefesimi kesiyor:

Marcus Blackwood: Girişimci mi yoksa Suç Beyni mi?

Makaleyi tararken kalbim çarpıyor. Kelimeler atlıyor.

Organize suçlarla bağlantısı olduğundan şüpheleniliyor. Kara para aklama. Devam eden soruşturmada şüpheli kişi.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım.

Ama küçük bir ses fısıldıyor: *Ya öyleyse?*

Marcus'un hesapçı bakışlarını, kelimelerini seçerken gösterdiği dikkati düşünüyorum. Ona ikinci bir deri gibi yapışan tehlikenin ipuçlarını.

Parmağım daha fazlasını okumak için bağlantının üzerinde geziniyor. Cesaret edebilir miyim? Gerçeği bilmek istiyor muyum?

Gölgeler yaklaşıyor, beni teşvik ediyor. Merakım yanıyor, doyumsuz. Titrek bir nefesle ekrana dokunuyorum.

Okudukça tüylerim diken diken oluyor. Her kelime, düşüncelerimi tüketen adamın daha karanlık bir resmini çiziyor. Yine de başka tarafa bakamıyorum. Kendimi Marcus'un ağına kaptırıyorum.

"Kendimi neyin içine soktum ben?" Boş odaya fısıldıyorum. Ama içten içe, geri dönmek için çok geç olduğunu biliyorum.

Ofisin sert floresan ışıkları titriyor, masamın üzerine kıvranan gölgeler düşürüyor. Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki makete odaklanmaya çalışıyorum. Zihnim Marcus'la ilgili sorulardan oluşan bir labirentin içinde kayboluyor.

Odanın üzerine bir sessizlik çöküyor. Hava kalınlaşıyor, bunaltıcı. Yukarı bakıyorum.

O burada.

Marcus kapının girişinde duruyor, steril beyaz duvarlara karşı karanlık bir silüet. Nefesim kesiliyor. Yırtıcı bir zarafetle bana doğru ilerliyor, her adımı kasıtlı.

"Alana," diyor, sesi alçak ve kadife gibi yumuşak. "Umarım bölmüyordumdur."

Sertçe yutkunuyorum, onu görünce kalbim göğsümde dört nala atıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Bu . Bir uğrayayım dedim."

İş arkadaşlarım bakıyor, meraklı fısıltılar ofiste dalgalanıyor. Kendimi açıkta ve savunmasız hissediyorum.

"Kahve?" Marcus soruyor ama bu aslında bir soru değil.

Uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum. Gergin bir sessizlik içinde yakındaki kafeye doğru yürüyoruz. Kavrulmuş fasulyelerin kokusu, çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Oturduktan sonra sesimi buldum. "Gerçekten neden buradasın, Marcus?"

Arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Belki de sadece seni tekrar görmek istedim."

"Gizemli davranmayı kes," diye . "Senin... bağlantılarını biliyorum."

Yüzünde bir şeylerin titreşimi -şaşkınlık mı? Eğlence mi? "Şimdi anladın mı?"

Devam ediyorum. "Makale. Suç bağlantılarınız. Doğru mu?"

Marcus kahvesinden yavaşça bir yudum alır. "Dünya siyah ve beyaz değildir, Alana. Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir."

"Bu da ne demek oluyor?"

Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere dikildi. "Hepimizin sırları var. Saklı tutmayı tercih ettiğimiz gölgeler."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Geçmişimi biliyor mu?

"Soruma cevap vermedin," diye ısrar ediyorum.

Marcus'un kahkahası soğuk ve neşesizdir. "Bazı soruların cevapsız kalması daha iyidir. İkimizin de iyiliği için."

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Gerçeği hak ediyorum."

"Gerçek mi?" diye mırıldanıyor. "Ne dilediğine dikkat et Alana. Bir kez görüldüğünde, bir daha görülemez."

Sözleri havada asılı kalıyor, söylenmemiş tehditler ve karanlık vaatlerle ağırlaşıyor. Çekip gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum.

Ama yapamıyorum. Kendi geçmişimin gölgeleri uzanıyor, onunkilere karışıyor. Onun ağına yakalandım ve bir parçam kurtulmak istemiyor.

Aniden ayağa kalkıyorum, boşluğa, havaya ihtiyacım var. Ama Marcus orada, beni duvara yaslamış, varlığı beni bunaltıyor. Kolonyasının zengin, karanlık, sarhoş edici kokusu duyularımı dolduruyor.

"Yine mi kaçırıyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve tehlikeli. Sertçe yutkunuyorum. "Koşmuyorum. Sadece... Düşünmem gerek."

Fırtına mavisini gözleri benimkileri arıyor. "Neden bu kadar korkuyorsun, Alana?"

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Sen korkmuyor musun?"

Eli yanağıma okşuyor, tüy kadar hafif. Titriyorum, arzu ve korku arasında gidip geliyorum.

"Bu... biz... bu iyi bir fikir değil," diye idare ediyorum.

"Biliyorum," diye kabul etti. "İlk tanıştığımızda sana söylemiştim. Benden uzak durman için seni uyarmıştım, iyi bir adam olmadığımı söylemiştim ama sen, seni küçük meraklı Pandora, kutuyu açmak zorundaydın."

Gözlerimi kapatıyorum, direnmek için kendimi zorluyorum. Ama hain kalbim bana ihanet ediyor, kaburgalarım doğru kesik kesik vuruyor.

"Gitmeliyim," diye nefes alıyorum.

Marcus eğiliyor, dudakları kulağımda geziniyor. "Yapmalısın, ama yapmayacaksın."

Kapının çalınması o anı mahvetti. Arkadaşım Jenna'nın sesi içeri süzüldü.

"Alana? misin?"

Marcus adımlar Geri, onun Maske . havalı

Kayıtsızlık sorunsuzca yerine kayıyor.

"Görüşürüz bebeğim," diye mırıldanıyor, sonra da yan kapıdan çıkıp gidiyor.

Jenna içeri girdi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Az önce gördüğüm Marcus Blackwood muydu?"

Başımı salladım, hala sersemlemiştim.

"Alana, sen ihtiyaç için olmak Dikkatli ol." o uyarıyor. "Bu adam tehlikelidir."

Ama o konuşurken bile, çekiciliği hissediyorum. Sırların ve gölgelerin, hem korktuğum hem de arzuladığım bir dünyanın siren şarkısı.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Ama kelimeler kendi kulaklarıma bile boş geliyor.

Şehrin gecesi boğucu bir örtü gibi pencerelerime bastırıyor. Dairemi adımlıyorum, Marcus'un sözleri zihnimde unutulmaz bir nakarat gibi yankılanıyor. Telefonum cıvıldıyor, bir mesaj. Bilinmeyen numara.

Kalbim küt küt , açıyorum:

Marcus Blackwood'dan uzak durun. Kendi güvenliğiniz için.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Titreyen parmaklarımla yazıyorum:

Kim bu?

Cevap yok. Sessizlik benimle alay ediyor.

Koltuğuma gömülüyorum, deri ateş gibi yanan tenime karşı serin. "Kendimi neyin içine soktum ben?" Boş odaya fısıldıyorum.

Karartılmış televizyon ekranındaki yansımam hayalet gibi, yabancı görünüyor. Bu gerçekten ben miyim? Neyin kıyısında sallanan kadın? Tehlikenin mi? Tutkunun mu? Yıkımın mı?

Telefon tekrar alıyor. Açtım ama Jenna'ydı:

İyi misin? Hala söylediklerimi düşünüyor musun?

"Ben iyiyim" yazmaya başladım ama sildim. Yalanların tadı artık acı.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Bakışlarım pencereye kayıyor. Camda, bir anlığına, aşağıdaki sokaktan beni izleyen bir figür gördüğüme yemin edebilirim. Karanlık, heybetli. Tanıdık.

Gözümü kırıpıyorum ve gitmiş.

"Marcus," diye nefes alıyorum, "ne oyunu oynuyorsun?"

Gece hiçbir cevap sunmuyor, sadece henüz özölmemiş sırların vaadini veriyor.

BÖLÜM 3

T Limuzin gecenin içinde şık bir yırtıcı gibi süzülerek durdu. Önce Marcus çıktı, elini uzattı. Elini tutmadan önce tereddüt ediyorum, teninin sıcaklığını kendi tenimde hissediyorum.

Burada olmamalıyım. Evime gelip akşam yemeği için ona katılmamı istediğinde onunla gelmemeliydim.

Ama ona karşı koyamıyorum, öyle görünüyor ki, işte buradayım. "Alana," diye mırıldandı, "La Lune Noire'a hoş geldin."

Restoran gölgelerin arasından beliriyor; pencereleri yumuşak mum ışığıyla parlayan Viktorya dönemine ait bir konak. Yaklaştıkça süslü duvar kâğıtlarına, kristal avizelere gözüm takılıyor. Kalbim hızlanıyor.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

Marcus'un dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Güzellik aldatıcı olabilir."

İçeride, koyu kırmızıya bürünmüş تنها bir oyuğa yönlendirildik. Marcus sandalyemi çekiyor, parmakları omzumu okşuyor. Aramızdaki elektrik çatırdıyor.

"Gergin görünüyorsun," diye gözlemliyorum o yerine otururken.

İç geçiriyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Belki de öyleyimdir. Zor bir hafta oldu."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Delici mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Duymak istediğine emin misin?"

Öne doğru eğilerek başımı sallıyorum. "İyi bir dinleyiciyimdir."

Marcus uzun bir süre sessiz kalır. Konuştuğunda sesi alçak ve perili. "Geçmişim güzel bir şey değil Alana. Orada gölgeler var, bana ikinci bir deri gibi yapışan günahlar."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bir yanım kaçmak, sözlerinin ardında gizlenen karanlıktan kaçmak istiyor. Ama daha büyük bir parçam büyülenmiş gibi içine çekiliyor.

"Hepimizin pişmanlıkları vardır," diyorum usulca.

Gülüyor, sert bir sesle. "Pişmanlık mı? Hayır. Taşıdığım şey pişmanlığın ötesinde."

Garson belirir ve kan kırmızısı şarap doldurur. Marcus sıvının kadehinde dönmesini izler. "Gençken seçimler yaptım. O zamanlar doğru gibi görünen korkunç seçimler. Ama sonuçları..." Hafızasında kaybolmuş bir şekilde konuşmasını sürdürür.

Masanın öbür ucuna uzandım, parmaklarım onunkileri sıyırdı. "Bana her şeyi anlatmak değilsin. Eğer hazır değilsen."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, göğsümü sızlatan bir acıyla dolu. "Hayır," diyor, maskesi tekrar yerine kayıyor, sesi nötrleşiyor.

Ve aynen böyle, tekrar sertleşti, daha önceki tüm kırılklık izleri kayboldu.

Marcus elimi tutup beni dans pistine götürürken bir caz melodisinin alçak, boğucu notaları havada dalgalanıyor. Onun dokunuşu damarlarımda elektrik akımı yaratıyor. Birlikte hareket ediyoruz, vücutlarımız mükemmel bir eşzamanlılık içinde sallanıyor.

"Çok güzel dans ediyorsun," diye mırıldanıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Marcus'un dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Her şey doğru partneri bulmakla ilgili."

Sırtımın alt kısmındaki eli beni daha yakına çekiyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kolonyasının kokusu -koyu ve baharatlı- beni sarıyor. Artık o kadar yakınız ki, çenesindeki hafif kirli sakalı ve bakışlarındaki yoğunluğu görebiliyorum.

Dönerken diğer müşterilerin bizi izlediğini görüyorum. Bakışları tüylerimi diken diken ediyor ama Marcus benden başka her şeyden habersiz görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Yüzünde titreşen duyguları deşifre etmeye çalışarak soruyorum.

Tereddüt ediyor, tutuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaşıyor. "Tehlikeli bir oyun oynadığımı," diyor sonunda, sesi alçak ve sert.

Müzik yükseliyor ve beni aniden aşağı indiriyor. Beni tekrar yukarı kaldırdığında, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Bir an için beni öpebileceğini düşündüm. Onun yerine, "Benimle eve gel, Alana." diye fısıldıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu bir soru değil ama yine de zar zor duyulacak şekilde "evet" diye fısıldıyorum.

Çatı katına giden yol, beklenti ve söze dökülmeyen bir gerilimle bulanıklaşıyor. İçeri adım attığımızda, tavandan tabana pencerelerden şehrin ışıkları altımıza yayılıyor. Marcus bize içki doldurmak için hareket ediyor, hareketleri zarif ama gizli bir gerginlikle gergin.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor bana bir bardak uzatarak. Gözleri gölgeli, çelişkili. "Yaşadığım hayat, yaptığım seçimler düşmanlar yarattı. Tehlikeli düşmanlar."

Korku omurgamı diken diken ediyor. Yavaşça bir yudum alıp onu inceliyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor, nadir görülen bir savunmasızlık hareketi. "Çünkü seni riske atacağını bile bile hayatımda olmanı isteyecek kadar bencilim."

Elimdeki bardak birden ağırlaştı. Bir yanım kaçmak, bu güzel, tehlikeli adamdan ve onun yaşadığı dünyadan kaçmak için çılgılık atıyor. Ama daha derin, daha karanlık bir yanım çok geç olduğunu fısıldıyor, çoktan tuzağa düşmüşüm.

Marcus yüzümdeki ifadeyi görüyor ve gözleri kararıyor. "Seni uyarmaya çalıştım," diye homurdanıyor.

Arkamı dönüyorum ama beni tekrar kendine çekiyor. Vücudu sırtımla aynı hizaya geliyor ve eli tehditkâr bir şekilde boğazımı kavırıyor. "Seni bir kez elime aldığımda, bunun görmezden gelemeyeceğim bir saplantıyı ateşleyeceğini biliyordum," diye tıslıyor kulağıma. "*Benim* olacağını biliyordum."

Beni geri döndürüyor ve ona bakmaya zorluyor. Gözleri neredeyse delirmiş, vahşi bir bakışla bana bakıyor. "Beni iyi bir kız gibi öp," diyor ama dudakları dudaklarıma çarpmadan önce inisiyatif almam için bana zaman , acil ve talepkâr.

Öpücüğe, Marcus'un içinde barındırdığı tehlike ve arzusun sarhoş edici karışımına teslim oluyorum. Kıyafetlerimiz düşüyor, bariyerler gelgitin önündeki kumdan kaleler gibi parçalanıyor.

Tenindeki yara izlerine gözüm takılıyor - ete kazınmış hikâyeler. Titreyen parmaklarımla izlerini sürüyorum, temsil ettikleri acıyı merak ediyorum.

"Sorma," diye mırıldanıyor Marcus, sesi sert bir uyarı gibi.

Ve sonra keskin bir hamleyle içime girdi. kesildi, ani dolgunluk, zevkle sınırlanan acı.

İnliyor, beni anında ıslatan ilkel erkek memnuniyetinin derin bir sesi.

İçime girerken elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor, her darbesi bir öncekinden daha güçlü. Nefesim kesiliyor, tırnaklarım terden kayganlaşmış sırtını tırmıklıyor. Zevk acıya dönüşüyor, jiletin ucunda sallanıyorum.

Marcus hiç uyarmadan beni yüzüstü çeviriyor, ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Bir sustalının şakırtısını duyuyorum ve kalbim küt küt atarak donup kalıyorum. Soğuk metal omurgamın kıvrımlarını izliyor, derimi parçalamıyor ama parçalayabileceğini vaat ediyor.

"Bana güveniyor musun, Alana?" Sesi kulağımda karanlık bir mırıltıya dönüşüyor.

Hayır demeliyim. Bu güzel, ölümcül adamdan kaçmalı ve asla arkama bakmamalıyım. Ama bunun yerine dokunuşuna boyun eğiyorum, dudaklarımdan nefes nefese bir "evet" kaçıyor.

Bıçak tenimin üzerinde dans ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Daha aşağıya iniyor, kalçalarımın kabarıklığını sıyrıyor. Korku ve beklentiyle titriyorum.

"Aferin kızım," diye onaylarcasına homurdanıyor Marcus. Bıçak kayboluyor ve kalçalarımı kavrayarak yeni bir güçle bana çarpıyor. Haykırıyorum, parmaklarım çarşafın içinde kıvrılıyor.

Eğiliyor, göğsü sırtıma değişiyor, nefesi boynumda sıcak. "Sen benim için ," diye geveliyor. "Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım. Çok masum, çok baştan çıkarıcı. Bozulmak için yalvarıyorsun."

Sözleri içime bir sıcaklık gönderiyor, arzumun alevlerini körüklüyor. İnliyorum, ona karşı ahlaksızca geri itiyorum.

Birden eli saçlarımda, başımı geriye doğru çekiyor. Bıçak da geri geldi, ucu çenemin altındaki narin deriyi çukurlaştırdı. Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Artık benimsin," diye hırlıyor Marcus, sözlerini nefesimi kesen keskin bir hamleyle nokt alıyor. "Başka hiçbir erkek sana dokunamaz. Deneyen herkesi öldürürüm. Anladın mı?"

Gözlerim yaşıyor, ama korkudan mı yoksa uyarılmamın ezici yoğunluğundan mı olduğundan emin değilim. "Evet," boğulmayı başarıyorum.

"Söyle." Emir, söze dökülmemiş bir tehdit içeriyor. "Ben seninim."

Sert bir iniltiyle beni bırakıyor, bıçağı kınına sokup bir kenara fırlatıyor. Elleri nazik, beni ters çevirdi ve öptü

Beni derinden, şefkatle. Bu zıtlık beni .

Aletinin içimde nabız gibi attığını hissediyorum.

Marcus'un itiş gücü artıyor, her yoğun darbeye beni ele geçiriyor. Karşı konulmaz hislerin içinde kayboluyorum - teninin benimkine sürtünmesi, dilimin üzerindeki tadı, fısıldadığı karanlık vaatler.

"Bırak beni Alana," diye emrediyor, sesi titriyor. "Bana teslim ol."

Ve yapıyorum. İçimdeki gerilim sarmalı kopuyor ve onun etrafında paramparça oluyorum, salıverilmem bir tsunami gücüyle vuruyor. Haykırıyorum, tırnaklarım sırtını çiziyor, bedenim sarsılıyor.

Marcus gırtlaktan gelen bir iniltiyle beni takip ediyor, kalçaları son bir kez daha ileri atılıyor. Serbest kalışını hissediyorum, sıcak ve nabız gibi atıyor, içimin derinliklerinde.

Bana *sahip çıkıyorsun*.

Uzun bir an boyunca birbirimize kilitli kalıyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, birbirine dolanmış uzuvlarımızda ter soğuyor. Marcus sonra beni tutuyor, kollarında titrerken saçlarımı okşuyor. Yüzümdeki nemli bir saç telini fırçalıyor, dokunuşu beklenmedik derecede nazik.

," diye mırıldanıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Cevap vermek istiyorum ama yorgunluk beni sürüklüyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Uyku beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey, Marcus'un bedeninin benimkinin etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılması, beni hapsederken bile beni koruması.

Şafak söküyor, soluk ışık gökyüzünde süzülüyor. Gözlerimi kırpıştırarak uyandım, kafam karışmıştı. Yanımdaki yatak boş, çarşaf soğuk. Marcus gitmişti.

Doğrulup odayı tararken panik boğazımı tırmalıyor. Not yok, nereye ya da ne zaman döneceğine dair bir işaret yok. Çatı katı aniden geniş ve yabancı hissettiriyor, yaldızlı bir kafes.

Çarşafı üzerime sarıp pencereye doğru ilerliyorum. Aşağıdaki şehir, benim kargaşamdan habersiz, canlanıyor. Marcus nasıl bir oyun oynuyor? Ve daha da önemlisi, ben kendime nasıl bir rol biçtim?

Pencereden dönüyorum, sabah güneşinin sıcaklığına rağmen omurgamda bir ürperti hissediyorum. gözlerim odanın etrafında geziniyor,

bir şey arıyordu. Bir ipucu, bir açıklama, bu gerçeküstü durumu anlamlandıracak herhangi bir şey.

İşte o zaman onu gördüm. Komodinin üzerinde, koyu renkli ahşaba karşı bembeyaz duran katlanmış bir kâğıt parçası. Titreyen parmaklarımla ona uzanırken kalbim çarpıyor.

"Alana," diyor Marcus'un kalın yazısıyla, "Gitmeye çalışma. Kapının dışında bir adamım var. Eğer denersen seni durduracaktır."

Kelimeler gözlerimin önünde yüzüyor. Şimdi bir mahkum muyum?

Zihnim hızla çalışıyor, dün gecenin parçaları düşüncelerimde yanıp sönüyor. Marcus'un geçmişiyile ilgili şifreli sözleri, tehlikeden bahsederken gözlerindeki yoğunluk. Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, sözlerindeki uyarıyı gerçekten duyamayacak kadar onun varlığıyla sarhoş olmuştum.

Şimdi, bu notu tutarken, saflığımın tüm ağırlığı çöküyor. Derinliğimin çok ötesinde bir şeye, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden gölgeler ve sırlarla dolu bir dünyaya rastladım.

"Tanrım, ben ne yaptım?" Kelimeler boğuk bir hıçkırıkla ağzımdan kaçıyor.

Notu göğsüme bastırıyorum, kaçma dürtüsü ile bu gizemi çözmeye, kalbimi ve hayal gücümü tamamen ele geçiren adamı anlamaya yönelik sapkın bir arzu arasında kalıyorum.

Şehir, pencerenin ötesinde tanıdık ve güvenli bir şekilde beni çağırıyor. Yine de kaçmayı düşünürken bile bir parçamın çoktan geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyorum. Dün gece o restorana giren Alana artık yok.

Kendimi neyin içine soktum? Ve daha da önemlisi, Marcus'un etrafımda ördüğü karanlık ağdan kendimi nasıl kurtarabilirim?

BÖLÜM 4

T Kapı çarparak açıldı. Marcus kapı aralığında beliriyor, solmakta olan ışığa karşı karanlık bir siluet. Öfkem alevlendi.

"Beni neden tutsak ettiniz?" Yumruklarımı iki yanımda sıkarak talep ediyorum.

Bana doğru yürürken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Çünkü artık benimsin, Alana."

Sesindeki hırıltı tüylerimi diken diken ediyor -korku mu arzu mu, bilemiyorum. Belki ikisi de.

"Ben kimseye ait değilim," diye karşılık veriyorum, kalbim küt küt atarken bile.

Bileğimi tutuyor, dokunuşu elektrikli. "Biz . Şimdi."

Direnmek, savaşmak istiyorum ama görünmez bir güç beni odadan çıkarırken onu takip etmeye zorluyor. Alacakaranlığa çıkıyoruz, hava yaklaşan yağmurun kokusuyla ağırlaşıyor. Şık siyah bir araba bekliyor, motoru mırıldanıyor.

Karanlık sokaklarda ilerlerken Marcus'un çenesi bir sıkılıp bir açılıyor. Sessizlik bir yay kirişi gibi geriliyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sonunda sesimdeki titremeden nefret ederek soruyorum.

"Ev," diyor basitçe.

Ferforje demir kapılardan geçip, budaklı yaşlı ağaçların çevrelediği uzun bir yola çıkıyoruz. Önümüzde devasa bir taş malikâne beliriyor, pencereleri karanlığın içinde gözler gibi parlıyor.

Marcus'un parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyor. "Ben burada büyüdüm," diyor, sesi boş. "Etrafım şiddet ve kayıplarla çevriliydi."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor. Profiline bakıyorum, gözlerindeki perili bakışı ilk kez görüyorum. Acaba burada hangi hayaletler dolaşıyor? Ve beni de ele geçirecekler mi?

Geniş arazide yürürken ayaklarımızın altındaki çakıllar çıtırdıyor. Bakımlı çitlere yapışan sis, bu yaldızlı hapishanenin kenarlarını gizliyor. Marcus'un omzu benimkine değişiyor ve damarlarımda elektrik çarpmasına neden oluyor.

"Babam kan ve yalan üzerine bir imparatorluk kurdu," diye mırıldanıyor, gözleri uzak bir noktaya sabitlenmiş. "O evdeki her oda bir sır barındırıyor."

Titriyorum, tamamen soğuktan değil. "Ne tür sırlar?"

Bana dönüyor, bakışları delici. "Hayatları yok eden türden, Alana. Sana musallat olan türden."

Yıpranmış bir taş bankın önünde duruyoruz. Marcus uzun parmaklarıyla oyulmuş yüzeyi izliyor. "Burası annemi bulduğum yer. O öldükten sonra..."

Bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Söylenmemiş trajedinin ağırlığı havada asılı duruyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Fısıldıyorum.

Gülüşü acı, kırık cam kadar keskin. "Çünkü neye bulaştığınızı anlamanız."

"O zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?" Kalbim bu fikre karşı çıksa da usulca soruyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Çünkü artık yapamam. Anlamıyor musun? Kendini ruhuma nakşetmişsin, Alana."

Gözlerindeki neredeyse manik bakış karşısında nefesim kesiliyor.

Başka tarafa bakıyor ve gözleri tekrar buluştuğunda yine nötr. Onun şiddetli ruh hali değişimleri beni korkutmalı. Yarı yarıya korkutuyorlar.

Eve geri dönerken uzaktan gök gürültüsü sesleri geliyor. Marcus beni loş bir koridordan geçiriyor ve süslü bir kapının önünde duruyor. Tereddüt ediyor, eli kapı kolunda.

"Burası babamın çalışma odasıydı," diyor, sesi gergin. "O zamandan beri içeriye kimse girmedi..."

Kapı gıcırdayarak açılır ve zaman içinde donmuş bir oda ortaya çıkar. Hava toz ve sırlarla doludur. Marcus içeri adım atarken nefes alış veriş kesiliyor. Açıklayamadığım hastalıklı bir merakla onu takip ediyorum.

"Burada olmamalısın," diye homurdanıyor ama beni durdurmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Aramızdaki gerilim çatırdıyor, elektrikli ve tehlikeli. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum, dile getirilmemiş bir arzu ve zar zor dizginlenen bir şiddetle dolu. Kalbim çarpıyor, korku ve daha karanlık bir şeyin karışımı, adlandırmaktan korktuğum bir şey.

Marcus'la yüzleşmek için dönüyorum, nabzım hızla atıyor. Oda çok küçük, söylenmemiş gerçeklerle dolu gibi geliyor. Buna daha dayanamıyorum.

"Neden ben?" Sesim titreyerek talep ediyorum. "Dünyadaki onca insan varken, ben neden buradayım?"

Marcus'un gözleri kararıyor, fırtına bulutları toplanıyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve ben geri çekilme isteğimle savaşıyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sesi alçak ve tehlikeli.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Çünkü korkmuyorsun," diyor aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Diğer herkes siniyor ya da korkuyor. Ama sen... sen benim içime bakıyorsun."

Eli yukarı kalkıyor, parmakları çene çizgimde geziniyor. Titriyorum, arzu ve korku arasında sıkışıp kalıyorum.

"Sende bir güç görüyorum Alana," diye mırıldanıyor. "Benimkiyle eşleşen bir ateş. Beni çağırıyor. Beni rahatsız ediyor."

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarının yoğunluğunda kayboluyorum. "Peki ya çağrılmak istemiyorsam?"

Ağzının kenarlarında bıçak gibi keskin bir gülümseme beliriyor. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

O haklı. Kaçabilirdim. Kaçmalıydım. Ama bir şey beni bu noktada tutuyor, onu bir kefen gibi saran karanlığa çekiliyor.

Marcus eğiliyor, nefesi kulağıma değiyor. "Bana durmamı söyle," diye fısıldıyor.

Yapamam. *Yapamam*. Dudakları dudaklarıma değdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir ateşi tutuşturuyor.

Elleri vücudumda dolaşıyor, sahiplenici ve talepkâr, sanki beni sahiplenmeye hakkı varmış gibi. Ve şu anda, karşı koyacak gücüm yok.

Marcus beni duvara doğru itiyor ve eli popomda yakıcı bir sıcaklık bırakırken nefesim kesiliyor. "Bana sırlarını anlat," diye homurdanıyor.

Korku ve uyarılma içimde birbirine karışıyor, kalçalarımın arasındaki yangını körüklüyor. Beni tekrar tokatlarken nefesim kesiliyor, bu sefer daha sert.

"Ben... Ben..." diye kekeliyorum, kelimeleri bulmak için mücadele ediyorum. Duraklıyor, mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Söyle bana Alana. Yoksa dururum."

Ültimeom aramızda asılı duruyor, havanın kendisi kadar ağır. Sonunda, beni çözen onun gözlerindeki bakış oluyor - tıpkı benimkiler gibi, ıssızlığın en zayıf titreşimi.

"Peki," , "Ben... Ben öldürdüm onu."

"Kim?" diye soruyor ama gözlerinden zaten bildiği anlaşılıyor.

"Babam." Ve sonra kelimeler ağzımdan dökülüveriyor, çok gecikmiş bir itiraf. Marcus'un eli dondu, vücudu benimkine karşı kaskatı kesildi. Yavaşça beni kendisine doğru çeviriyor, gözleri herhangi bir aldatma belirtisi olup olmadığını araştırıyor.

"Neden?" diye sorar, sesi ancak fısıltıyla çıkar.

Ve ben de ona söyledim. En karanlık günahımı, kendi hayatımı kurtarmak için bir hayatı sonlandırdığım geceyi itiraf ediyorum. "O bir piçti ve beni yeterince incitti. Pişman değilim," diyorum ona meydan okurcasına.

Sesim anının ağırlığıyla titriyor ama Marcus geri çekilmiyor. Bunun yerine beni kendine çekiyor, elleri bir kez daha vücudumda geziniyor ama bu sefer yatıştırmak, iyileştirmek için. "Artık bitti," diye fısıldıyor, sesi parçalanmış ruhuma merhem oluyor. "Burada güvendesin."

O anda ona inandım. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda, karanlıkta birbirlerine tutunan iki kayıp ruh olan çarpık bağlantımızın derinliklerine dalmama izin veriyorum.

Marcus'un dokunuşu daha ısrarcı, daha talepkâr oluyor. Elleri vücudumda geziniyor, her santimi kendisininmiş gibi sahipleniyor. Göğüslerimi avuçladığında inliyorum, meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşiyor.

"Sen benimsin," diye hırlıyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldım, kelimeler boğazımdan yırtıldı.

Beni yakıcı bir öpücükle ödüllendiriyor, dili ağzımı yağmalıyor. Ona yapışıyorum, o sertliğini bana karşı gıcırdatırken tırnaklarım omuzlarını kazıyor.

"Neye ihtiyacın biliyorum bebeğim," diyor bana.

Birdenbire beni döndürerek ağır meşe masanın üzerine eğdi. Eteğimi yukarı çekip çıplak popomu serin havaya maruz bıraktığında çığlık atıyorum. Eli sertçe aşağı iniyor, keskin acı vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Ağzım sessiz bir nefesle açıldı. Çok şaşırdım. "Say," diye emrediyor, sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Yanaklarımın kızarmasına neden olan utanç ve aşağılanma duygusuyla çekilmeye çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor, sesi çelik gibi, "Kont" diye tekrarlarlarken hiçbir tartışmaya yer vermiyor.

Dişlerimi sıkıyorum ama itaat ediyorum. "Bir," diyorum, sesim titreyerek. Tekrar ve tekrar, eli hassas etime çarpıyor.

Utanç hala orada olsa da, acı zevke dönüştüğünde şaşıyorum, her vuruş kalçalarımın arasındaki ateşi körüklüyor. Ona ulaştığımızda, kıvranan, çaresiz bir karmaşa içindeyim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ne bile bilmeden.

Marcus karanlık bir şekilde kıkırdıyor, parmakları merkezimin ıslak sıcaklığını sıyrıyor. "Lütfen ne, Alana? Kelimelerini kullan."

"Lütfen, sana ihtiyacım var," diye inleyerek elini geri itiyorum. Çıt diye dokunuşunu geri çekiyor. "Henüz değil. Ben söyleyene kadar olmaz."

Hayal kırıklığıyla neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım, vücudum sarmal bir yay gibi gerilmişti. Marcus acele etmiyor, elleri ve ağzı her kıvrımın, her çukurun haritasını çıkarıyor. Beni tekrar tekrar eşiğe getiriyor, sadece geri çekiyor ve beni kenarda sallanırken bırakıyor.

"Marcus, lütfen," diye inliyorum, gururum çoktan terk edilmişti. "Artık dayanamıyorum."

Üzerime eğildi, göğsünü sırtıma bastırdı. "O zaman bırak gitsin, Alana. Benim için gel."

Onun sözleri benim felaketim. Dokunmadan paramparça oluyorum. Sadece sözlerinin gücü, bedenimin salıverilmemin gücüyle sarsılması. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Dalga dalga üzerime çöküyor, beni sürüklüyor. Tüm bunlar olurken Marcus bana sarılıyor, ne kadar iyi bir kız olduğuma dair övgü dolu sözler fısıldıyor, ben yavaşça dünyaya geri dönerken dokunuşu beni yumuşatıyor.

Sonunda nefesimi tuttuğumda beni yüzüne çeviriyor, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde şefkate benzeyen bir şeyle yumuşuyor. Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor, dokunuşu neredeyse saygılı.

"çok güzel oluyorsun," diye mırıldanıyor.

Bakışlarının yoğunluğu altında aniden utanarak kızardım. "Marcus, ben..."

Yavaş ve derin bir öpücükle beni susturuyor. Geri çekildiğinde, gözlerinde yeni bir kararlılık var.

"Burada kalamayız," diyor sesi ısrarla. "Burası güvenli değil. İkimiz için de."

Taşıdığı ağırlığı şimdi anlayarak başımı sallıyorum.

Malikânenin karanlık koridorlarında aceleyle ilerliyoruz, Marcus'un eli benimkini sıkıca kavıyor. Hava gergin, ayak seslerimiz soğuk mermer zeminlerde yankılanıyor. Geceye çıktığımızda, soğuk bir rüzgâr saçlarımı savuruyor ve beraberinde bir önsezi duygusu taşıyor.

Marcus beni bekleyen arabaya doğru yönlendiriyor, gözleri gölgeleri tarıyor. Birden sessizlik silah sesiyle bozuldu. Marcus içgüdüsel olarak beni arkasına itti ve vücudunu bana siper etti.

"Yerde kal," diye homurdanıyor ve yanında kılıfında duran silaha uzanıyor.

Arabanın kapısının arkasına çömelip Marcus'un ölümcül bir zarafetle hareket edişini izlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Ay ışığı elindeki bıçakta parıldıyor ve yüzünü bir an için görebiliyorum; soğuk, odaklanmış, tamamen acımasız.

Saldırganlar karanlıktan çıkar, yüzleri siyah maskelerle gizlenmiştir. Marcus tereddüt etmiyor. İleri atılır, bıçağı gümüş bir yay çizerek parlar. İlk adamın boğazını hızlı bir hareketle keserken, ay ışığında simsiyah kan fışkırıyor.

Dehşete kapılmalı, önümde yaşanan şiddetten iğrenmeliydim. Ama Marcus'un hareketlerini izlerken içimde karanlık bir heyecan oluşuyor. Vahşiliğinde vahşi bir güzellik, kanımı ateşe veren ham bir güç var.

İkinci saldırgan da aynı hızla düşer, Marcus'un bıçağı kalbini bulduğunda çılgılığı kısa kesilir. Üçüncüsü bir darbe indirmeyi başarır, yumruğu Marcus'un çenesine çarpar. Ama Marcus neredeyse hiç irkilmiyor. Hız ve hassasiyetle hareket eden Marcus, bir dizi vuruşla karşılık verir. Saniyeler içinde adam yere yığılır, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülür.

Ve sonra bitti. Sessizlik geri döndü, sadece Marcus'un düzensiz nefes alışıyla bozuldu. Bana dönüyor, gözleri vahşi, yüzüne ve ellerine kan sıçramış. İğrenmem, karşımdaki canavardan geri çekilmem gerektiğini biliyorum.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine, karşı konulmaz bir güç tarafından çekilerek ona doğru adım atıyorum. Elim yüzüne dokunmak için uzanıyor, parmaklarım kanın kaygan ıslaklığında geziniyor. Marcus'un gözleri bir anlığına kapanıyor, şefkate aç bir adam gibi dokunuşuma eğiliyor.

Gözleri tekrar açıldığında, farklı bir açlıkla parlıyorlar. Beni kabaca kendine çekti, ağzı

benimkini morartan bir öpücükle. Dilindeki metalik kan tadını alabiliyorum ve bu sadece damarlarımda dolaşan karanlık arzuyu körüklüyor.

Elleri vücudumda dolaşıyor, arkalarında kırmızı lekeler bırakıyor. Dokunuşunda çılgınca bir aciliyet var, sanki benim gerçek olduğuma, hayatta olduğuma dair kendine güvence vermesi gerekiyor. Onun içinde eriyorum, kendi ellerim omuzlarını kavriyor, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Et. Etrafımızdaki dünya, bedenlerimizin ısısı ve kalplerimizin çarpıntısından başka bir şey kalmayana kadar kaybolur.

Marcus öpücüğü kesiyor, alnı benimkine yaslanıyor. "Gitmemiz gerek," diye mırıldanıyor, nefesi tenime değiyor. "Daha fazlası gelecek."

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Elim tutuyor ve beni arabaya götürüyor. Gecenin karanlığında hızla ilerlerken, geriye dönüp gölgeli malikâneye, yere saçılmış cesetlere bakıyorum. Korku ve pişmanlık hissetmeliydim. Ama tek hissettiğim acımasız bir memnuniyet, bir kaçınılmazlık duygusu.

Bu artık benim hayatım, Marcus'un kiyle iç içe. Geri dönüş yok, olduğumuzdan başka bir şeymişiz gibi davranmak yok - kan ve sırlarla bağlı iki hasarlı ruh.

Biz uyuyan sokaklarda yarışırken şehrin ışıkları pencerenin önünden bulanık bir şekilde geçiyor. Marcus'un eli kalçamda duruyor, dokunuşu sahiplenici, topraklayıcı. Başımı omzuna yaslıyorum, yorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

"Uyu," diye mırıldanıyor, dudakları şakağımı okşuyor. "Seni güvende tutacağım."

Motorun mırıltısı ve Marcus'un bedeninin sıcaklığıyla kendimden geçerken, aklımdan son bir düşünce geçiyor. Belki de masumiyetin kayb olduğu ve güvenin karşılayamayacağımız bir lüks olduğu bir dünyada aşk budur. Bir bıçak kadar keskin, bizi birbirimize bağlayan bağlar kadar inatçı bir aşk.

Kanla yazılmış ve sırlarla mühürlenmiş bir aşk, ikimizi de tüketmeye mahkum.

BÖLÜM 5

T Güvenli ev önümüzde beliriyor, boyaları dökülmüş ve pencereleri kepenkli, Viktorya döneminden kalma köhne bir konak. Marcus beni içeri sokarken küflü hava ciğerlerime doluyor. Şimdi burada kapana kısıldık, sadece

Bu çürüyen mezarda ikimiz.

"Fazla bir şey değil ama seni saklı tutar," diyor Marcus, sesi boş fuayede yankılanarak.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Duvarlar sanki içime kapanıyor, küflenmiş duvar kâğıtları ve solmuş anılarıyla beni boğuyor. Bu yerin temellerinde hangi günahlar yatıyor?

Gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz. Marcus beni mobilyaları hayalet çarşafarla örtülü küçük bir yatak odasına götürüyor. "Burada kalacaksın," diyor. "Ben koridorun sonunda olacağım."

Çok yakın, ama çok uzak. Bu düşünce tüylerimi diken ediyor.

Bir ısıklık sesi sessizliği deliyor. Marcus'un adamlarından biri kapı aralığında eğilmiş, bana bakıyor. "Güzel bir kıçın patron," diyor. "Tadına bakmamın sakıncası var mı?"

Ben tepki veremedim Marcus'un yumruğu adamın çenesine saplanıyor. Adam yere yığılırken Marcus gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu.

"Eğer bir daha onun hakkında böyle konuşursan," diye hırladı Marcus, "taşaklarını kendim keserim. Anlaşıldı mı?"

Adam telaşla başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Kalbim çarparak donup kaldım.

Baskıcı sessizliği bozarken sesim titriyor. "Marcus, bu... bu çok aşırıydı."

Bana doğru dönüyor, mavi gözleri fırtınalı. "Oh? Onun ilgisini mi tercih ettin, Alana?"

Suçlama canımı yakıyor, göğsümde bir ateş tutuşturuyor. Hiç düşünmeden ona bir tokat atıyorum, sesi tozlu odada yankılanıyor.

Marcus bileğimi yakalıyor, sıkıca kavıyor ama acı vermiyor. Bir kalp atışı boyunca zamanın içinde asılı kaldık, hava gerginlikle çatırdıyordu. Sonra beni kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Öpücük vahşi, umutsuz. Dilinde viski ve tehlike tadı alıyorum. Beni duvara doğru iterken parmaklarım siyah saçlarına dolanıyor, vücudu benimkine karşı sertleşiyor.

"Sana kime ait olduğunu göstereceğim," diye hırlıyor boynuma karşı.

Dokunuşu içimde ateşli bir arzuyu, şehvet ve nefret fırtınasını ateşliyor. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, düğmeler patlıyor ve kumaşlar yırtılıyor, günahlarımızı bayat havaya gösteriyoruz. Marcus'un elleri bedenimde dolaşarak, sahiplenici ve talepkâr, sanki parmak izlerini ruhuma damgalayabilirmiş gibi.

Ona doğru eğildim, tırnaklarım sırtını tırmalıyor, tutku ve acının kıpkırmızı izlerini bırakıyor. Karanlıkta kendimizi kaybederken gölgelerimiz soyulan duvarlarda ürkütücü bir vals yapıyor. Eski yatak, kıvranan bedenlerimizin altında gıcırıyor, yasak birlikteliğimize alaycı bir koro.

Serbest bırakılma bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve beni mutluluk dolu bir unutuşa sürüklüyor. Kısacık bir an için, bu çürüyen duvarların ötesinde beni bekleyen dehşeti unutuyorum. Var olan tek şey Marcus'un teninin benimkine değen yakıcı sıcaklığı, kalbinin benimkini yankılayan gök gürültüsü.

Ama terden sıırıslık olmuştur, çarşafıya sarılıp uzandığımızda, gerçeklik tüyler ürpertici bir sis gibi tekrar içeri sızıyor. Bu çürüyen malikânenin sırları var, yanımdaki adamın da öyle. Gölge ve tehlikelerle dolu bir dünyaya adım attım ve bunun geri dönüşü olmayabilir.

Sabah ışığı kirli pencerelerden süzülüyor ve odaya ürkütücü bir solgunluk yayıyor. Boş bir yatağa uyanıyorum, yanımdaki boşluk soğuk. Alt kattan boş sesler geliyor ve ben de dinlemeye çalışarak sahanlığa çıkıyorum.

Marcus'un bariton sesi gürlüyor, alçak ve acil. "Sana söyledim, ben hallederim. Sadece bana biraz daha zaman ver."

Bir duraklama, sonra anlam veremediğim karışık bir cevap. Yaklaştıkça kalbim çarpıyor, döşeme tahtaları çıplak ayaklarımın altında inliyor.

"Bitti," diyor, sesi kısık. "Onu burada kimse bulamayacak."

Damarlarımdan buz akıyor. Benim hakkımda konuşuyorlar. Sırlar durgun havada dönüyor, anlaşılması zor fısıltılarıyla benimle alay ediyor. Marcus ne saklıyor?

"Sessiz olun," diye devam ediyor Marcus. "Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Sadece gerçekleşmesini sağla."

Sertçe yutkunuyorum, odaya girerken kendimi çelikleştiriyorum. Marcus'un gözleri benimkilere kayıyor, her zamanki soğukkanlılık maskesine yerleşmeden önce yüzünde bir şey -şaşkınlık? öfke?

"konuşuyordun?" Sesim hissettiğimden daha kararlı bir şekilde soruyorum.

Marcus'un çenesi gerilir. Telefonunu cebine koyarken, "İş," diyor sertçe.

"Ne tür bir iş birini saklamayı içerir?" Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor.

Bana doğru ilerliyor, her adımı kasıtlı. "Alana," diyor, ismim dudaklarında bir uyarı gibi. Gözleri benimkilerle buluşuyor, fırtınalı mavi gece yarısına doğru koyulaşıyor. "Yatağına geri dön."

Ama dizlerim titrerken bile yerimde duruyorum. "Neden? Benden daha fazla sır saklayabilesin diye mi? Bu adil değil Marcus. Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben seni hiç tanımadığımı fark ediyorum."

Çenesini sıkarak bana doğru bir adım daha atıyor. "Bilmesen daha iyi olacak şeyler var. Güven bana."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçıyor. "Sana güvenmek mi? Tanıştığımız andan beri yalan söylemekten ve kaçmaktan başka bir şey yapmadığın halde mi?"

Marcus bana doğru uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum. "Daha fazla oyun yok. Gerçeği istiyorum, yoksa giderim."

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, beni aniden omzuna atmadan önce sakın yüzünde bir çatlak beliriyor.

Ani hareket karşısında nefesim kesiliyor ve yumruklarımı sırtına indiriyorum ama canı hiç yanmamış gibi davranıyor. Kıçımı tokatlıyor ve bacaklarımı tutuyor, böylece beni merdivenlerden geri götürüp yatağa atarken tekme atamıyorum.

Sonra ışık hızıyla odanın diğer ucuna geçti. Kapıyı arkasından çarptı ve bir kilit sesi duydum.

Kapıya vururken çok sinirliydim. "Marcus, seni piç! Çıkar beni!"

Tabii ki .

BÖLÜM 6

T Kapı çarparak açılır. Marcus eşikte beliriyor, karanlık ona ikinci bir deri gibi yapışıyor. Saatlerce bekledikten sonra onun bu umursamaz girişi karşısında öfkem yeniden alevleniyor.

"?" Sesim titreyerek talep ediyorum.

Cevap vermiyor, yırtıcı bir zarafetle bana doğru yaklaşıyor. İtiraz edemeden dudakları dudaklarıma çarpıyor. Direnmeye, öfkeme tutunmaya çalışıyorum ama yaz mevsimindeki kar gibi eriyip gidiyor. Öpücüğü beni tüketiyor, kontrol edemediğim bir ateşi tutuşturuyor.

Marcus ağzıma karşı hırlıyor. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Beni duvara doğru itiyor ve bileklerimi başımın üstünde sabitliyor. Dişleri boynumu sıyrıyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Hızlı bir hamleyle içime girdiğinde nefesim kesiliyor.

"Marcus, ben-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor, nabız noktamı ısırıyor. "Sadece hisset."

Duyguların saldırısına karşı çaresizim.

Boğazıma öpücükler kondururken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, kirli sakalı tenime lezzetli bir şekilde sürtünüyor. Bileklerimi serbest bırakıyor, elleri çıldırtıcı bir yavaşlıkla kıvrımlarımın üzerinde kayıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu aşağıya doğru itiyor.

Marcus bana sırtlıyor, mavi gözleri karanlık bir vaatle parlıyor. Akıcı bir hareketle bluzumu yırtıp açıyor, düğmeler yere saçılıyor. Kavurucu ağzı göğsüme inmeden önce serin hava kızarmış tenimi okşuyor. , sırtım kamburlaştı.

Dişlerinin arasında gergin bir meme ucunu emiyor. Elektriksel zevk doğrudan çekirdeğime zonkluyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ne istediğimden bile emin değilim. Daha, daha, daha.

Dikkatini diğer göğsüme veriyor, dilini dolaştırıyor, dişlerini ısıyor, içimdeki cehennemi daha da körüklüyor. Tam bu enfes işkenceden yanabileceğimi düşündüğüm anda geri çekiliyor. Teması kaybettiğimde sızlanıyorum.

Ben itiraz edemedim Marcus beni yatağa fırlatıyor. Tekrar üzerime çıkıp kalçalarımın arasına yerleşmeden önce bir kez zıplıyorum. Sertliği ısrarla merkezime doğru bastırıyor ve beni ihtiyaçla kıvrandırıyor.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye homurdanıyor.

Daha fazla katılamazdım. Ten tene olana kadar giysilerimizin geri kalanını kısa sürede çıkarıyoruz, aramızda yüklü hava ve nabız gibi atan arzudan başka bir şey yok. Bacaklarımı daha da ayırarak, damlayan seksimi ateşli bakışlarına maruz bırakıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Marcus saygıyla. "Ve hepsi benim."

Sonra ağzı üzerimde ve ben kayboldum. Dili kıvrımlarıma giriyor, uyarılmışlığımın kanıtlarını yalıyor. Çarşafı yumrukluyorum, kalçalarım utanmadan yüzüne doğru eğiliyor, o da içimin her santimini keşfediyor. Klitorisime odaklanıyor, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlayana kadar hassas çıkıntıyı emiyor.

"Marcus!" Çığlık atıyorum, paramparça olurken kalçalarım başının etrafında kenetleniyor.

Acımasızca, beni artçı şoklar boyunca çalıştırıyor, serbest bırakmanın her son titremesini ikna ediyor. Ancak kemiksiz bir şekilde yatağa yığıldığımda titreyen bedenimi öpmeye başlıyor. Yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor, diliyle kendimi tatmama izin veriyor.

Marcus'un sert uzunluğu iç uyluğum boyunca kayıyor ve ardında parıltıyan bir prekum izi bırakıyor. Bu kaygan his damarlarımda yeni bir arzu dalgası yaratıyor. Kendini girişime çentikliyor, dolgunluk vaadiyle beni kızdırıyor. Sessiz bir yalvarışla sırtımı kamburlaştırarak inliyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diyor, sesi ihtiyaçtan sertleşmiş. "Sen," nefes nefese kaldım. "Seni içimde istiyorum. Lütfen, Marcus..."

Hayvani bir hırıltıyla içime giriyor, tek bir acımasız beni iliklerime kadar dolduruyor. Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu.

ani saldırı. Bir an için durdu ve beni genişçe geren etkileyici çevresine uyum sağlamama izin verdi.

Sonra hareket etmeye başlıyor, yatak başlığını duvara çarptıran cezalandırıcı bir hız belirliyor. Her güçlü vuruş içimde bir noktaya çarpıyor, uyarılmamın közlerini bir cehenneme dönüştürüyor. Omuzlarına yapışıyorum, tırnaklarım sırtını tırmalıyor, o da benim sıkışık sıcaklığıma girip çıkıyor.

"Çok sıkı," diye homurdanıyor Marcus, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Sikimin etrafına sarıldığında inanılmaz hissediyorsun."

İğrenç sözleri sadece zevkimi artırıyor. Onu itiş kakışla karşılıyorum, bacaklarım belinin etrafında kilitlenerek onu inanılmaz derecede derine çekiyorum. Ete çarpan etin müstehcen sesi odayı dolduruyor, sert pantolonlarımız ve inlemelerimizle karışıyor.

Birden eli boğazıma dolanıyor ve başımı lezzetli bir şekilde döndürmeye yetecek kadar baskı uyguluyor. Hafifçe sıkıyor, içime acımasızca girmeye devam ederken hava akışımı kontrol ediyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşarak her hissi yoğunlaştırıyor. Elektrik karıncalanmaları tenimde yarıyor, birleştığımız yerde uyluklarımın tepesinde birleşiyor.

" bu bebeğim," diye karanlık bir şekilde ikna ediyor. "Bana teslim ol. Bırak kendini."

Kavrayışı biraz sıkılaşıyor ve beni uçurumun kenarından unutulmaya doğru savurması için gereken tek şey bu. Coşku dalgalar halinde üzerime çökerken iç kaslarım onu acımasızca sıkıyor. Onun altında sarsılıyorum, ağzım sessiz bir coşku çığlığıyla açılıyor.

Saniyeler sonra, Marcus boğuk bir çığlıkla kendini kabzasına kadar gömüyor ve kendi salınımını buluyor. İçimde nabız gibi atarken tohumunun sıcak fişkırımlarının duvarlarımı boyadığını hissediyorum. Üstüme yığılıyor, göğsünden memnun bir inilti yükseliyor.

Uzun anlar boyunca sadece birlikte nefes alıyoruz, kalpler çılgınca koşuşturmalarından yavaş yavaş uzaklaşıyor.

Sonunda Marcus üzerimden yuvarlanıp beni yanına yatırıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve çok geçmeden uyurken ritmik nefes alışını hissediyorum.

Sessizce yataktan kayıyorum. Marcus'un ofisine doğru sürünürken çıplak ayaklarım soğuk zeminde hiç ses çıkarmıyor. Kapı önümde belirliyor, bilinmeyene açılan bir kapı. Kapı koluna uzanırken ellerim titriyor.

Duraksadım, sadakat ve bilme ihtiyacı arasında kaldım. Bu ihanet mi? Yoksa kendini koruma mı? Karanlık hiçbir cevap sunmuyor, sadece

Yüzleşmeye hazır olamayacağım vahiyler vaat ediyor.

Derin bir nefes alarak kapının kolunu çeviriyorum ve içeri giriyorum.

Dosya masasının üzerinde açık duruyor, sırlarla dolu bir Pandora kutusu. Titreyen parmaklarım bir fotoğrafın kenarlarında geziniyor; bir kadın yüzü, dehşetten irileşmiş gözler. Altındaki raporu okurken midem bulanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelime sessiz odada hayalet gibi yankılanıyor. "Olamaz."

Ama işte orada, siyah beyaz. Marcus Blackwood, suikastçı. Düşmanının annesi, soğukkanlılıkla infaz edilmiş. Zihnim dönüyor, bu canavarca eylemi geceleri beni tutan adamla bağdaştıramıyorum.

Ofisten tökezleyerek çıkıyorum, boğazımda safra yükseliyor. Duvarlar sanki üzerime kapanıyor, beni boğuyor. Marcus kıpırdanıyor, mavi gözlerini açtığı anda beni orada dikilmiş, titrerken buluyor.

"Alana?" Sesi uykudan dolayı pürüzlü. "var?"

"Bunu nasıl yaparsın?" Kelimeler dudaklarımdan yırtılırcasına, çiğ ve ıstıraplı. "O kadın... onu sen öldürdün."

Yavaşça doğruluyor, yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Dosyalarımı karıştırmışsın."

"Sakin bunu benimle ilgili hale getirmeye ," diye hırlayarak geri çekiliyorum. "Sen bir katilsin, Marcus. Soğukkanlı bir katil."

Yüz ifadesi sertleşiyor, bir maske yerine oturuyor. "Anlamadığın şeyler var Alana."

"O zaman anlamamı sağla!" Ağlıyorum, sesim kırılıyor. "Elinde bu kadar kan olan bir adamı nasıl sevebilirim?"

Marcus ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor, ama ben . Bir zamanlar beni rahatlatan dokunuşu, şimdi bir utanç damgası gibi geliyor.

"Bana nedenini söyle," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor. "Şu anda o kapıdan çıkıp gitmemem için bana tek bir neden söyle."

Sessizlik aramızda uzanıyor, sırlar ve yalanlarla dolu bir uçurum. Yüzünü arıyorum, tanıdığımı sandığım adamdan bir iz bulabilmek için çaresizce. Ama tek gördüğüm bir katilin lanetli gözleri ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum.

Marcus'un çenesi sıkışıyor, gözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir yoğunlukla yanıyor. "İçimdeki karanlığı kabul edebilir misin Alana?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Geri çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim titriyor. "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben geri çekilme isteğimle savaşıyorum. "Ben senin her zaman tanıdığın adamım," diyor. "Ama aynı zamanda annesinin ölümünü izleyen çocuğum."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Annesini öldürdüğüm adam," diye devam ediyor Marcus, sesi acı dolu, "önce annemi öldürdü. Cesedini bulduğumda daha çocuktum."

Vahiy bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Geriye sendeledim, aklım başımdan gitti. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü seni bu çirkinlikten korumak istedim," diyor ve tekrar bana uzanıyor. Bu kez elimi tutmasına izin veriyorum. "Bu yükü çok uzun zamandır tek başıma taşıyorum."

Yüzüne bakıyorum, her satırına kazınmış suçluluk ve ıstırapı görüyorum. Kalbim, karşımdaki adamla uzlaştırmaya çalışsam bile, onun eskiden olduğu çocuk için acıyor.

"Beni kabullenememeni anlıyorum," diye mırıldanıyor Marcus, elimi sıkıca kavırıyor. "Ama bil ki her şeyi hayatta kalmak için yaptım. Sevdiklerimi korumak için. Ve seni asla bırakmayacağım."

Gözlerimi kapatıyorum, korku ve ölmeyi reddeden bir aşk arasında kalıyorum.

Onları tekrar açtığımda Marcus'u görüyorum; aydınlık ve karanlık, onun her halini. "Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Göz kırpıyor. "?" Sesi o kadar yumuşak ki neredeyse duymuyorum.

O.

"Beni duydun," diye fısıldıyorum, vücutlarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum.

neredeyse dokunaklı. "Seni seviyorum, Marcus Blackwood. Her şeyini, beni korkutan yanlarını bile."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, buz mavisi gözleri kocaman ve arıyor. "Nasıl?" diye homurdanıyor, sesi çatlıyor. "Benim gibi bir canavarı nasıl sevebilirsin?"

Yüzünü ellerimle kavırıyorum, başparmaklarım elmacık kemiklerinin keskin düzlemlerinde geziniyor. "Sen bir canavar değilsin," diye mırıldanıyorum şiddetle. "Sen hayatta kalan birisin. Bir koruyucusun. Kalbimi ellerinde tutan adamsın."

Marcus başını sallıyor, uzaklaşmaya çalışıyor ama ben kendimi tutuyorum. "Korkunç şeyler yaptım, Alana. Affedilemez şeyler. Benden daha iyisini hak ediyorsun ama ben bir piçim, gitmene izin vermeyi reddediyorum. Bunu anlıyor musun?" Saçlarımı yumruklarken homurdanıyor ve beni

Ona bak. "Seni isteğın dışında tutabilirim. İşte ben böyle bir adamım."

"Umurumda değil," diye çıkışıyorum, gözlerimde ateş parlıyor. "Seni seçiyorum, Marcus. Seni sevmeyi seçiyorum, karanlığı ve her şeyiyle."

Nefesi kesiliyor ve o zaman görüyorum, saklamak için çok uğraştığı kırılğanlığını. Dudaklarındaki hafif titremede, gözlerindeki akmamış yaşların parıltısında. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor.

"Aşkını hak etmiyorum," diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Seni sadece lekeleyeceğim, mahvedeceğim."

Onu yakıcı bir öpücükle susturuyorum, sevgimin ve kabullenilişimin her dudaklarımı dudaklarına bastırarak akıtıyorum. Bir iniltiyle teslim olmadan önce bir an direnmiyor, kolları beni göğsüne bastırmak için etrafıma dolanıyor.

Soluk soluğa birbirimizden ayrılıyor. "Beni asla mahvedemezsin," diye nefes alıyorum ağzına karşı. "Seni sevmek beni bir bütün yapıyor."

Sözlerim karşısında Marcus'un içinde bir şeyler paramparça oldu. Yüzünü boynuma gömüyor, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyor. Onu sıkıca tutuyorum, boğulan bir adamın cankurtaran salına sarılması gibi bana sarılırken saçlarını okşuyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum tekrar tekrar, bir bağlılık ayini gibi. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Başını kaldırıyor ve bakışlarındaki ham duygu nefesimi kesiyor. "Tekrar söyle," diye yalvarıyor.

"Seni seviyorum Marcus Blackwood," diyorum hiç tereddüt etmeden. "Sen benim her şeyimsin."

Boğazında bir hıçkırık düğümleniyor ve sonra gözleri kararıyor. "Seni yle bir sikeceğim ki, benim olduğunu asla unutmayacaksın."

Marcus'un gözleri, ağzımı morartıcı bir öpücükle kaparken vahşi bir yoğunlukla parlıyor. Elleri kalçalarını sahiplenici bir şekilde kavriyor, parmakları etime iz bırakacak kadar sert giriyor.

"Benimsin," diye hırılıyor dudaklarıma karşı. "Sen benimsin, Alana. Kraliemsin. Senin için dünyayı yakarım."

Beni döndürüyor ve masanın üzerine eğiyor, sertliği ısrarla kııma bastırıyor. Hızlı ve cezalandırıcı bir hamleyle içime girdiğinde haykırıyorum. Acımasız bir tempo tutturuyor, kalçalarının her şaklaması beni daha da yukarı çekiyor.

" bu, sikimi al," diye hırılıyor Marcus, bir elini saıma sokarak. "Sen benim için yaratılmışsın, bu mükemmel küçük amcık benim mahvetmek için."

İğrenç sözleri içimde ilkel bir şeyi ateşliyor. Sırtımı kamburlaştırıp, kalçalarımı onun hamlelerini karşılamak için geriye itiyorum. Tenin tene müstehcen vuruşu odada müstehcen bir şekilde yankılanıyor.

"Marcus!" Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, tırnaklarım tahta yüzeyi tırmalıyor. Karnımdaki sarmal her şiddetli darbeye daha da sıkılaşıyor.

"Seni tohumlarımla öyle bir sikeceğim ki," diye yemin ediyor karanlık bir şekilde. "Herkes bana ait olduğunu anlayana kadar seni içten ve dıştan işaretleyeceğim. Döllerim günlerce iyi kullanılmış yarığından damlayacak."

Beni böylesine sahipleneceği düşüncesi beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Sessiz bir çığlıkla boşalıyorum, duvarlarım onu bir mengene gibi sıkıyor. Artçı şoklar boyunca içime pistonlar sokuyor, zevkimi acıya dönüşene kadar uzatıyor.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyor Marcus, ben onun altında kemiksiz kalırken. "Benim mükemmel küçük cumslut'um. Bu güzel amcığın beyaza boyayacağım."

Aniden çekildi ve beni ters çevirdi. Nefesimi tutamadan tekrar içeri giriyor ve beni masaya doğru yeni bir güçle beceriyor. Leğen kemiği her hamlede hassas klitorisime sürtünerek yıldızları görmemi sağlıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, mavi gözleri vahşi ve ateşli. "Bu açgözlü amcığın ağzına kadar doldurduğumda yüzünü izlemek istiyorum."

Onunla bakışlarımı kilitliyorum, bana yansıyan şehvet ve aşk girdabında kayboluyorum. Ağzımı tekrar yakalamak için eğiliyor, öpücük özensiz ve umutsuz. İçimde şiştiğini hissediyorum, itişleri düzensizleşiyor.

"Kahretsin, çok yaklaştım," diye homurdanıyor Marcus, boynumu ağzına almak için ara veriyor. "Bana istediğini söyle. Dölüm için yalvar."

"Lütfen," diye inliyorum utanmadan, kalçalarım onunla buluşmak için dalgalanıyor. "Buna ihtiyacım var, Marcus. Bana dölünü ver, beni senin yap. Beni başkaları için mahvet."

Bir kükreyle, son bir kez eve çarpıyor, serbest kalırken kendini kabzasına kadar gömüyor. Siki içimde sarsılıyor ve nabız gibi atıyor, rahmimi sıcak tohumuyla dolduruyor. İç kaslarım her damlası için onu sağarken, bu hissiyata kapılıyorum.

Marcus üzerime yığılıyor, ağırlığı rahatlatıcı bir battaniye gibi. Nefes nefese yatıyoruz, terden sıırıslam olmuş bedenlerimiz sarmaş dolaş. Boynuma sokuluyor, hızla atan nabzıma şefkatli öpücükler konduruyor.

"Nasıl sevilir bilmiyorum Alan, ama senin için hissettiklerim başka bir insan için hissettiklerime hiç benzemiyor," diye mırıldanıyor tenime karşı, kelimeler saygılı bir dua gibi.

Çiğ itirafı karşısında gözlerim yaşardı. Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirip onu kendime yakın tutuyorum.

İtirafı benim için fazlasıyla yeterli.

BÖLÜM 7

T Gözlerimin üzerindeki bez kloroform kokuyor. Bilincim geri gelirken başım zonkluyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama ipler bileklerimi ve ayak bileklerimi ısıyor. Altımdaki sandalye soğuk metal.

"Tekrar hoş geldin Alana." Bir erkek sesi, çakıllı ve acımasız. Nefesim kesildi.

Çıtladı. "Marcus daha iyi bilmeliydi. Önem verdiği şeyleri saklayabileceği hiçbir yer olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Ben onu her zaman bulurum."

"Ne istiyorsun?" zımpara kâğıdı gibi kuru, aklım başımdan giderken bile törpülüyorum. Buraya nasıl geldim? Beni uykumda doğruca Marcus'un kollarından mı aldı?

"Seni asla yalnız bırakmamalıydı," diye tıslıyor adam kulağıma. "O aptalın şimdiye kadar her şeyin bir saniyede olup bittiğini öğrenmiş olması gerekirdi."

Geri çekiliyorum, sesten uzaklaşmaya çalışıyorum. Karanlık bir kıkırdama.

Ayak sesleri dönüyor. Tenim sürünüyor.

Gözlerimdeki bağ çözüldü. Sert ışık gözlerime saldırıyor. Alıştıkça, adamın yaralı yüzünün bana doğru baktığını görüyorum. Arkasında, tripod üzerinde bir kamera.

"Marcus için gülümse, tatlım," diye alay ediyor.

Tepki veremeden çenemde bir acı patlıyor. Kan tadı ağzımı dolduruyor. Sulanan gözlerimle adamın yumruğunun geri çekildiğini görüyorum.

başka bir darbe için.

"Bu kadar yeter," diye bir ses. "İhtiyacımız olanı aldık."

Başım dönüyor. Gölgeler görüş alanımın kenarında dans ediyor. Bilincim kaybolurken, bir düşünce acının bulanıklığında yanıyor: Marcus benim için gelecek. Ve geldiğinde Tanrı bu adamların yardımcısı olsun.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Zihnim tutarsız. Koluma iğneler batırılıp çıkarılıyorum, soğuk bir su sıçramasıyla tekrar çıkarılmadan önce beni sürüklüyorlar. İçmeye zorlanıyorum ama asla yemiyorum.

Tekrar ve tekrar döngü devam eder. Saatlerce mi? Günlerce mi?

Kapı sağır edici bir gürültüyle içeriye doğru patladığında gözlerim kırpışarak açılıyor. Acı ve korkunun sisi arasından onu görüyorum - Marcus, ışığa karşı siluetlenmiş karanlık bir intikam meleği.

Eminim bu sadece bir rüya değildir? Eğer öyleyse, çok iyi bir rüya.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o anda içinde bir şeylerin kırıldığını görüyorum.

O delici mavi gözler... Beni gerçekliğe geri döndürüyorlar ve ayılıyorum.

Hayır, rüya değil. Olamaz.

Hesaplı iş adamı, ölçülü stratejist gitti. Bu Marcus ilkel, vahşi, doğanın serbest bırakılmış bir gücü.

Güçlü bir kükreme çıkarıyor ve sonra sıvı bir gölge gibi, hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor. İlk adam ben daha gözümü kırpamadan düşüyor, boynu mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırılıyor. İkincisi Marcus'un yumruğuyla kafatası parçalanarak yere yığıldı.

"Marcus," diye fısıldıyorum, sesim kısık.

Beni duymuyor gibi görünüyor. Adamları parçalara ayırırken yüzü soğuk bir öfke maskesine dönüşüyor. Bedenler domino taşları gibi düşüyor, kemikler öfkesinin saldırısı altında paramparça oluyor.

Hiç böyle bir şiddet, böylesine ham, dizginlenemez bir güç görmemiştim. Beni korkutması gerekirdi ama tek hissettiğim karanlık bir heyecan. Bu yıkım, bu katliam, hepsi benim için.

Bir adamın boğazını keserken Marcus'un yüzüne kan sıçrıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için tanıdığım adamın bir titreşimini görüyorum - savunmasız, onay arayan.

"Durma," nefes alıyorum, kendi sesimdeki zehre şaşırarak.

Acımasız işine geri dönmekten önce dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. Yirmi ceset yere düştükten sonra saymayı bırakıyorum. Her şey bittiğinde, Marcus katliamın ortasında göğsü kabarmış bir şekilde tek başına duruyor.

Hayatta kalan tek bir adam var. Bana yumruk atan. Marcus onu bağladı ama şu anda sadece bana bakıyor.

Bana yavaşça yaklaşıyor, ellerimi çözerken titriyor. "Alana," diye mırıldandı, "özür dilerim, çok özür dilerim."

Kana bulanmış yüzüne dokunuyorum. "Üzülme. Sen benim için geldin." "Her zaman," diye fısıldıyor ve ben bu sözün ağırlığını onun yüzünde görüyorum.

Gözler.

Oda bakır ve korku kokuyor. Marcus adamın topal bedenini önümde sürüklüyor, onu kırık bir oyuncak bebek gibi ayaklarımın dibine fırlatıyor. Kalbim hızla çarpıyor, damarlarımda vahşi bir ritim atıyor.

"Onun nasıl ölmesini istersin, Alana?" Marcus'un sesi alçak ve tehlikeli.

Adamın morarmış yüzüne bakıyorum, yumruğunun acısını hatırlıyorum. Eski Alana geri çekilirdi, dehşete kapılırdı. Ama o artık yok, gölgeler tarafından tüketildi.

"Yavaşça," diye fısıldıyorum, sesimdeki soğukluğa şaşırarak.

Marcus'un gözleri onaylayarak parlıyor. Bir bıçak çıkarıyor, kenarı loş ışıktaki göz kırpmıyor. "Göster bana," diye mırıldanıyor.

Bıçağı alırken elim titriyor. Adam inliyor, gözleri dehşetle irileşiyor. Tereddüt ediyorum, dönüşü olmayan bir uçurumun kenarında sallanıyorum.

"zorunda değilsin-" Marcus başlıyor ama bir bakışımı onu susturuyorum. İlk kesik sığ, geçici. Adamın çılgılığı havayı . İçimde karanlık bir şey açılıyor, korkunç bir açlık uyanıyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum ve bıçağı Marcus'a geri veriyorum.

Yöntemlerini daha pratik, daha zalimce uyguluyor. Adamın hayatının tükenişini büyülenmiş gibi izliyorum. Her acı dolu nefes alışta, her çaresiz yalvarışta, kendimi uçuruma doğru daha da kayarken hissediyorum.

Bittiğinde, nefes nefese, kırmızıya bulanmış bir şekilde duruyoruz. Hava gerilimle, tarifsiz bir arzuyla çatırdıyor. Marcus beni kendine çekiyor, tutuşu morarıyor.

"Kraliçem," diye ve yakıcı bir öpücükle ağzımı kapıyor.

Çılgınca bir araya geliyoruz, tüm dişler, tırnaklar ve umutsuz ihtiyaç. Kan her şeyi kayganlaştırıyor, ilkelleştiriyor. Marcus'un kucaklamasının sarhoş edici karanlığında kendimi kaybediyorum.

Marcus'un kemerini ekiştiriyorum ve o da kıyafetlerimi bedenimden ayırıyor. Ağır siki serbest kalıyor ve ben hemen onu avuçluyorum, amım nemle dolup taşarken bile aşağı yukarı okşuyorum.

Marcus beni soğuk taş duvara yapıştırıyor, elleriyle kalçalarımı morartacak kadar sert kavlıyor. Acımasız bir hamleyle içime giriyor ve boğazımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor. Tırnaklarım sırtını tırmıklıyor, kan çekiyor ve tenimizdeki ürkütücü tabloya katkıda bulunuyor.

"Sen benimsin," diye boynuma doğru hırlıyor ve her kelimeyi kalçalarının cezalandırıcı bir hareketiyle nokt alıyor. "Sadece benimsin."

"Evet," diye nefes alıyorum, içimdeki o mükemmel noktaya vurduğunda kelime bir çığlığa dönüşüyor. "Senin, her zaman senin."

Birlikte hareket ediyoruz, kana bulanmış uzuvlar ve nefes nefese kalmış nefeslerden oluşan bir karmaşa. Ölümün pis kokusu etrafımızı sarıyor ama bu sadece ılgınlığımızı körüklüyor. Her güçlü darbeye Marcus beni daha da yukarı çekiyor, deliliğin eşiğine .

"Bırak," diye emrediyor, eli ağrıyan klitorisimin etrafında dönmek için aramıza giriyor. "Benim için gel, kraliçem."

Bir ıglıkla paramparça oluyorum, bedenim onun etrafında sarsılıyor ve coşku içimi parçalıyor. Marcus bir kükremeye onu takip ediyor, içimin derinliklerine akıyor ve beni geri dönölmez bir şekilde sahipleniyor.

Sonrasında birbirimize sarılıyoruz, alınlarımız birbirine , göğsümüz kabarıyor. Yaptıklarımızın, dönüşüğümüz şeyin ağırlığı havada asılı duruyor.

"Bunun geri dönüşü yok," diye fısıldıyorum, sesim iğ. "Var mı?"

Marcus yüzümü kavlıyor, mavi gözleri korkutucu bir yoğunlukla yüzüme bakıyor. "Hayır," diyor usulca. "Ama ben geri dönmek istemiyorum.

Sadece ileriye gitmek istiyorum, yanımda kraliçem olarak sen varken. Bu şehri birlikte yönetiyoruz."

Bakışlarını inceliyorum, orada parlayan samimiyeti, bağlılığı görüyorum. O anda, bu adamın peşinden cehennemin dibine kadar gidebileceğimi iliklerime kadar hissediyorum.

Çünkü ben onun kurtuluşuyum, o ise benim mahvoluşum. Ama her seferinde yine onu seçerdim.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Ücretsiz bir kitap için

www.spicy-romance.com adresine gidin! [Zalim Efendi](#)'den bir

alıntı için okumaya devam edin:

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.